

SERBAREA DUMINICII

- *Vindecarea femeii gârbove, Duminica a 27-a după Rusalii* -

Sfânta Biserică a rânduit ca zi de odihnă și de rugăciune Duminica, deoarece în această zi a înviat Hristos din mormânt, în aceeași zi S-a arătat Apostolilor și tot duminica S-a pogorât Duhul Sfânt peste Sfinții Apostoli la Cincizecime, când s-au botezat primii creștini, întemeindu-se astfel în chip văzut Biserica Creștină. Acestea au fost motivele care au făcut pe primii creștini să se adune pentru rugăciune și frângerea pâinii tot în prima zi a săptămânii. Cum ar trebui fiecare dintre noi să prăznuim această zi? Prin participarea la Sfânta Liturghie, dar și prin îndeplinirea îndatoririlor și săvârșirea faptelor bune. Pentru că există în zilele noastre diverse sectoare ale vieții sociale care trebuie să funcționeze fără întrerupere, în primul rând pentru folosul nostru, al oamenilor. În această situație, munca unor anumiți semeni de-ai noștri nu trebuie considerată ca o încălcare a învățăturii Bisericii, care ne cere să respectăm această zi. Adevăratul creștin, pus într-o situație ca aceasta, va ști să suplinească absența lui de la Biserică printr-o rugăciune rostită în taina sufletului său, ori printr-o faptă de ajutorare față de un semen aflat în suferință. Ceilalți însă, care se bucură de odihnă după o săptămână de muncă, au îndatorirea morală de a fi prezenți în casa Tatălui Ceresc spre a-l mulțumi pentru tot ce le-a dăruit, dar și pentru a încerca să-și vindece gârbovia sufletească. Noi, creștinii, ar trebui să slăvim neîncetat pe Hristos prin viața și faptele noastre. În Epistola Sfântului Apostol Pavel către creștinii din Efes, sunt prezentate o seamă de îndatoriri pe care trebuie să le respecte orice creștin. Apostolul cere „să ne întărim întru Domnul”, ca să putem sta împotriva uneltirilor diavolului, „având mijlocul nostru încins cu adevărul, îmbrăcați în platoșa dreptății și luând asupra noastră pavăza credinței”. Lupta noastră trebuie să fie purtată „împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății” (Efeseni 6, 10-17). Aceste aspecte sunt actuale și azi. Creștinii sunt chemați să lupte împotriva „întunericului” și a răutății acestei lumi a întunericului. Din nefericire, întunericul este foarte mare, greu de pătruns și, cu atât mai mult, greu de risipit. S-a răspândit peste întreg pământul, chiar și peste țara noastră, iar duhurile răutății care apasă peste întreaga suflare omenească îmbracă astăzi forme de mare diversitate: războaie între popoare, desfrâu sub toate aspectele, corupție, minciună, lene, înșelătorie, dezinteres față de problemele societății. Se vorbește mereu la noi despre refacerea economică a țării, dar prea puțini sunt conștienți că aceasta este condiționată de refacerea noastră morală și spirituală. Nu știm cum să ne îndreptăm, pentru că nu-L cunoaștem pe Iisus Hristos. Numai când Îl vom regăsi cu toții pe Mântuitorul Hristos, vom putea ieși din întuneric la lumină și din moarte la viață. Să ne îndreptăm neîncetat nădejtile noastre spre Hristos, Izvorul vieții, ori de câte ori ne simțim sufletul împovărat de păcate.

Ce nu este iertarea?

A ierta pe cineva care ne-a rănit, este unul dintre cele mai dificile lucruri pe care îl avem de făcut. Chiar dacă înțelegem importanța iertării, chiar dacă știm și vedem pe propria piele că resentimentele ne macină ființa tocmai din miezul ei, totuși a ierta devine uneori chiar imposibil. Și de multe ori această imposibilitate este dată și de o înțelegere neclară sau distorsionată a ceea ce ar însemna iertarea. Pentru că nu știm nici ce *nu* este iertarea. Iertarea nu este un sentiment. Dacă așteptați să simțiți cum vă copleșește sentimentul iertării pentru a-l ierta pe cel care v-a rănit, să știți că nu se va întâmpla acest lucru. Iertarea nu e nici sentiment și nu e nici un simplu act de voință, ci un proces îndelungat, un proces de învățare să apucăm pe un alt drum în prezența durerii. A ierta nu înseamnă că nu ne doare ori că n-am fost răniți. Afișarea unei expresii angelice, în vreme ce sufletul nostru moare în interior, nu înseamnă iertare. Din viața Mântuitorului vedea că El a lacrimat (Ioan 11, 35) și S-a întristat (Matei 26, 38). A fi creștin nu înseamnă a nega că te doare că altcineva, prin alegerile sale cel puțin neatente, dacă nu chiar intenționat agresive, ți-a trădat încrederea, ți-a rănit sufletul sau te-a lovit. A ierta nu înseamnă a spune că ce a făcut acea persoană este acceptabil. Multe persoane resping iertarea pentru că ea seamănă din depărtare cu a rămâne cu ofensa și atât. Natura noastră umană vrea ca cel care ne-a rănit să sufere. Iertarea nu înseamnă să afirmăm că este minunat ce ni s-a făcut. Iertarea nu este un eveniment care se întâmplă doar o dată în viață. Iertarea nu înseamnă să avem automat încredere în persoana care ne-a greșit. Sau, mai bine zis, putem avea încredere deplină că ne-ar putea răni din nou. După o trădare, încrederea se va recâștiga în timp, ca urmare a recunoașterii greșelii și a actelor reparatorii; iertarea nu este un drept pe care-l acordăm ofensatorului. Iertarea nu înseamnă că acea persoană va intra necondiționat înapoi în viața sau inima noastră, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ba chiar s-ar putea foarte bine să nu se mai restabilească relația de încredere ori de prietenie. Pot exista persoane pe care le-am iertat, dar tot nu mai avem încredere în ele din pricina perpetuării aceluiași mod de viață sau comportament care au dus și inițial la apariția situației neplăcute. Iertarea nu înseamnă că cel care a greșit nu mai este responsabil pentru fapta făcută și că nu-și va mai plăti datoria. Nu înseamnă lipsă de iubire a lăsa pe cineva să suporte consecințele faptelor sale. Dimpotrivă, poate fi un gest de iubire mai profundă, pentru că îl poate duce pe cel care a adus ofensa la pocăință. Cea mai bună cale spre iertare este să recunoaștem că noi avem nevoie de ea. Să fim sinceri cu noi și cu Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Domnul milei, indiferent cât de furioși am fi. Să-L rugăm să ne lumineze pentru a vedea perspectivele nesănătoase pe care le avem cu privire la iertare, pentru că El este puterea, tăria și ajutorul nostru, Cel Care ne ține în viață.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care sunt poruncile postului?

Răspuns: 1. Înfrâneză-te de la mâncare, băutură și de la orice plăcere trupească. Postește nu numai de bucate, ci și de păcate. Înfrâneză-ți cele cinci simțuri (văzul, auzul, pipăitul, mirosul) ca să te faci părtaș „fecioarelor celor înțelepte” din Sfânta Evanghelie. 2. Nu ține ură, vrăjmășie sau invidie. Împacă-te cu toată lumea și mai ales cu cei cărora le-ai greșit. Iartă din toată inima ta pentru ca și Domnul Dumnezeu să te ierte pe tine. Urăște păcatul și fugi de el, dar nu-l urî pe păcătos și nu-l disprețui, ci îl compătimește. 3. Spovedește-te cât mai grabnic la preotul tău duhovnic și nu-l schimba. Fă aceasta cu o zi înainte de Sfânta împărtașanie. Mărturisește-ți toate greșelile și patimile, gândurile și intențiile rele; ai grijă că păcatul cel mai mare este acela care te stăpânește pe tine. 4. Nu te certa, nu blestema, nu înjura! Cei care înjură se aseamănă celor care au scuipat fața Domnului nostru Iisus Hristos în timpul răstignirii Sale. 5. Roagă-te cu smerenie în fiecare zi, făcând și metanii, dimineața și seara, și de câte ori poți. Roagă-te și pentru binele dușmanilor, împlinind astfel porunca Domnului și El îți va da pace în suflet, bucurie și înțelegere duhovnicească. 6. Fă milostenie după puterile tale, adică ai milă de alții ca și Hristos să aibă milă de tine. Ajută orfanii, văduvele, săracii, familiile nevoiașe și cele cu mulți copii, fără a-i judeca pentru lipsurile lor. 7. Întoarce la credință pe cel căzut sau un neștiutor, dăruindu-i un sfat bun, o carte de zidire sufletească, o candelă, o icoană ortodoxă. Îndeamnă-l la o faptă bună și vino împreună cu ei la Sfânta Spovedanie. 8. Mergi și vizitează un bolnav, un suferind, un infirm sau un neputincios; ușurează suferința lui și vei putea să auzi și tu la judecată chemarea Mântuitorului de a moșteni împărăția Cerurilor, întrucât: „Bolnav am fost și M-ați cercetat...” (Matei 25, 36-40). 9. Pomeniște și fă milostenie pentru cei morți după rânduiele Bisericii, în semn de iubire, recunoștință și neuitare față de ei. Milostenia ta le va ajuta lor și va îmbogăți sufletul tău. 10. Ai grijă să nu te mândrești cu postul tău și cu nimic din ceea ce faci bun, ci în fiecare zi să-ți spui: „Slugă netrebnică sunt, pentru că am făcut ceea ce eram dator să fac” (Luca 17, 10). Postul este armă împotriva ispitelor diavolești, precum plăcerea este începutul tuturor păcatelor. Ești bogat? Nu insulta postul socotindu-l nevrednic să stea cu tine la masă! Postul este medicament. Sfinții Părinți au spus că există multe deosebiri între trupuri în privința hranei. Unul are trebuință de puțină, altul de multă hrană, pentru ținerea puterii sale firești, fiecare îndestulându-se după puterea și deprinderea lui. Căci îngreunându-se stomacul și tulburându-se prin aceasta, mintea nu mai poate spune rugăciunea cu atenție, putere și cu credință. Dacă postul a fost necesar în rai, cu atât mai mult este necesar în afară de rai. Dacă a fost un medicament util înainte de rană, cu atât mai mult este util după rană. Fă din ziua împărtașirii tale cu Sfântul Trup și Sânge al Mântuitorului Hristos, cea mai fericită sărbătoare a vieții tale, trăind bucuria învierii! Fericii cei ce păzesc poruncile Lui, iar cei mândri care se abat de la poruncile Domnului sunt ca cei blestemați. (va urma)

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Martți 11 decembrie	17 ⁰⁰	Vecernie la Biserica „Sf. Spiridon”
Miercuri 12 decembrie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 14 decembrie	14 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Spovedanie Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 15 decembrie	7 ⁰⁰ 14 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților Spovedanie Colinde-Concert Casa Sindicatelor
Duminică 16 decembrie	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Judecătorul

Într-un orașel de provincie, unui judecător i-a venit la judecată un caz ciudat. Inculpatul era chiar prietenul său cel mai bun. Era reclamat de cineva și trebuia să plătească despăgubiri. Cunoscând prietenia lor, toți oamenii erau curioși să vadă dacă judecătorul își va pedepsi prietenul. Spre surprinderea tuturor, judecătorul a fost foarte aspru. La sfârșit, deși ar fi putut să-i dea inculpatului amenda minimă, l-a amendat cu cea mai scumpă pedeapsă, 10.000 de lei. Toți au rămas uimiți de obiectivitatea judecătorului, însă după câteva zile, mergând să plătească amenda, inculpatul a descoperit că amenda lui era plătită. Era plătită chiar de judecător, care astfel și-a arătat prietenia față de prietenul său inculpat.

Omul obișnuit

Un curios s-a dus la un înțelept și i-a zis: „Înțeleptule, am văzut un om zburând. Va fi acesta drept înaintea lui Dumnezeu?”. „Nu știu, să mă mai gândesc”, răspuse bătrânul. „Înțeleptule, am văzut un om mergând pe apă ca pe uscat, va fi acesta drept înaintea lui Dumnezeu?”. „Nu știu, să mă mai gândesc”. „Am văzut un om ca toți oamenii, unul ca noi, care-și făcea datoria cea de toate zilele în fața lui Dumnezeu, dar nu se deosebea de ceilalți oameni cu nimic. Nici nu zbura, nici nu mergea pe apă ca pe uscat. Acesta cum o fi?”. Înțeleptul i-a răspuns fără ezitare: „Acesta este drept înaintea lui Dumnezeu pentru că el făcea pe cele ale oamenilor. Nu este dat oamenilor nici să zboare, nici să meargă pe apă ca pe uscat. Oamenii care sunt cumsecade sunt drepti înaintea lui Dumnezeu”.

Clevetirea

Spovedindu-se într-o zi, o femeie a zis duhovnicului: „Părinte, nu cred că păcatul clevetirii este chiar atât de greu. Mai vorbesc și eu de rău pe una, pe alta”. Atunci părintele i-a spus: „Urcă-te într-un turn cu o pernă, desfă-o și aruncă toate penele jos”. Zis și făcut. Femeii i s-a părut ușor canonul, dar nu l-a înțeles. După ce a făcut asta, a mers la părintele care i-a zis: „Acum du-te și adună penele”. „Este imposibil părinte! Bătea vântul și le-a risipit pe toate”. „Vezi, fiica mea, tot așa este și cu cuvintele rele. Odată spuse nu le mai poți întoarce. Ele sunt foarte periculoase și de aceea trebuie să te oprești de la acest păcat”.